

Setká(vá)ní ve filosofování

Úroveň vlastního aktivního filosofování si nemůže zvyšovat a vylepšovat nikdo, kde jen hromadí informace o druhých filosofech (natož informace z druhé ruky, tedy „sekundární“), ale pouze ten, kdo se s jinými filosofy (a vůbec mysliteli) skutečně, tj. „osobně“ setkává. (Pochopitelně tím nemyslím setkání „fyzická“; ale vždycky zůstává úkolem se i s dávno již zemřelými, dokonce nejstaršími mysliteli „setkat“ tak, že je jakoby sami zastoupíme, když si je na základě četby jejich textů nebo na základě toho, jak jsou nebo jak kdysi byli chápáni druhými, znovu jakoby „postavíme před sebe“, přesněji jak před sebe postavíme to, co „před sebou“ měli resp. co si „před sebe“ stavěli také oni.) Ani ve filosofii nemůže stačit, když dokážeme druhé filosofy v jejich formulacích jen napodobovat, ale musíme se alespoň pokoušet se s nimi setkávat u toho a na tom, k čemu se vztahovali oni sami, a to v jakémsi „dialogu“, kde se „toho druhého“ pokoušíme zastoupit a jakoby nahradit tím, že se mu otvíráme (tedy ne že ho napodobujeme). Stát se jakoby „zástupcem“ druhého myslitele (který nemůže sám být u toho, třeba už je dávno mrtvý) vůbec neznamena se do něho „vmýšlet“, jakoby s ním „souznít“, stát se jeho „ozvěnou“ atd., tj. není to rozhodně cílem (i když něco z toho bude stejně asi nezbytné). Cílem je se myšlenkově vztáhnout k tomu, k čemu se vztahoval on, a co tedy není součástí toho jeho vztahování (a nemůže se tudíž stát ani součástí našeho vztahování (Písek, 110405-3.)